

PREKLIATIE DRAČEJ STENY

MATÚŠ ŠKVARKA

Pokračovanie legendárnych príbehov
Jozefa Žarnaya

Tajomstvo
Definičného
ostrova

artis
omnis

PREKLIATIE DRAČEJ STENY

PREKLIATIE DRAČEJ STENY

Tajomstvo
Definičného
ostrova

MATÚŠ ŠKVARKA

Pokračovanie legendárnych príbehov
Jozefa Žarnaya

artis
omnis

© Matúš Škvarka 2026

Cover, Illustrations, Layout © Sendy Fiala 2026

Slovak Edition © Artis Omnis 2026

ISBN 978-80-8201-319-4

PRÍHOVOR JOZEFA ŽARNAYA

Tajomstvo Dračej steny sa vracia.

Každý spisovateľ rád chodí na besedy s detskými i dospelými čitateľmi. Ja ich mám na rováši okolo dvestotridsať, hoci som už s písaním skončil. Na takýchto podujatiach sa autor dozvedá, ako sú jeho diela prijímané čitateľskou verejnosťou. Je zaujímavé, že nielen počas stretnutí, no aj po nich som často dostal otázku, či ešte budú pokračovať Tajomstvo Dračej steny a Prekliata planéta, respektíve kedy vyjde ich tretí diel. Moja odpoveď vždy znela „nikdy“.

Párkrát mi čitatelia ponúkali i spoluprácu a napokon som prijal ponuku dvojice scifistov, že by radi napísali ďalšie príbehy chlapcov z Atómovej Lehoty. Zistil som, že ich poznajú azda už lepšie ako ja, takže som nakoniec súhlasil. Napokon si úlohy rozdelili. Jeden napísal text, druhý si zobral na starosť jeho oponentúru a ilustrácie všetkých troch dielov, teda nedávno vydaných reedícií Tajomstva Dračej steny a Prekliatej planéty, ako aj tohto ich pokračovania. No a zhruba po polstoročí od vydania prvých dvoch kníh a po zhruba dvoch rokoch od súhlasu s pokračovaním máme v rukách výsledok s názvom Prekliatie Dračej steny / Tajomstvo Definičného ostrova.

Zaiste, keby som to napísal ja sám, mnohé veci by vyzneli ináč – či by to bolo lepšie, je otázne. Hlavní hrdinovia sú tu o čosi starší (i dievčatá, ktorým sa autori venovali oveľa viac ako predtým ja). Každopádne sa zápletky a dej dostávajú na iný level a ja som rád, že moje postavičky znova ožili.

Prajem novým tvorcom, aby ich kniha bola prijatá nielen niekdajšími čitateľmi (ktorí na dvoch predošlých knižkách „vraj“ vyrastali), ale aj súčasnými deťmi a možno aj dospelými. Všetkým želám príjemný čitateľský zážitok.

Jozef Žarnay

Vysvetlivky k názvom kapitol

Každá kapitola má v podtitule uvedený dátum pre lepšiu orientáciu v čase deja.

*Označenie **PP + 0** znamená kalendárny rok, v ktorom sa hrdinovia ocitli na Prekliatej planéte. **PP + 1** znamená nasledujúci kalendárny rok atď.*

*Len pripomíname, že výlet na Lurrydu (v knihe Tajomstvo Dračej steny) sa udial v roku **PP – 1**.*

*Výlety na Tortonor (v knihe Tajomstvo Dračej steny) a Prekliatu planétu (v knihe Prekliata planéta) sa udiali v trojtýždňovom odstupe počas septembra roku **PP + 0**.*

STRATENÁ KOCKA

**alebo kapitola prvá, v ktorej sa naši cestovatelia práve vrátili
z Prekliatej planéty, ale veľmi si neoddychnu**

Dátum: 22. september, rok PP + O

Keď nás Gederax odoslal časotunelom z Eggegu domov, našli sme sa späť na Medvedom vrchu v tú istú sobotňajšiu noc a v tú istú hodinu a minútu, ako nás Vilo vložení ihlančeka do otvoru modrej kocky teleportoval na Prekliatu planétu.

Po skúsenostiach so zdolávaním horských terénov na Eggegu sme nemali problém uprostred noci zliezť k našim stanom. Spať sme však nešli. Každý chcel zo seba dostať svoj najsilnejší zážitok, čo vyústilo do neustáleho prekrikovania a občasných sporov o to, kto má práve slovo.

Ráno sme mali všetko pobalené a vydali sme sa na cestu domov.

Keď sa okolo obeda spomedzi krovísk vynorili prvé domy Atómovej Lehoty, zrazu sa Fero plesol po čele: „Sakrament-atrament, zabudli sme na kocky!“

„Čo, aké kočky?“ ozval sa Števo. „Ja šom nikde nežabudol nijaké kočky. Kedyši šom bol vynikajúci hráč pokrových kočiek...“

Števo stále šušlal, lebo pár dní pred naším neplánovaným medziplanetárnym výletom liezli s Ferom na jabloň a zlomil sa pod nimi konár. Števo si vybil oba predné zuby a Fero si narazil zápästie. No kým Ferovi sa ruka počas tých desiatich dní medzi Tuprumejčanmi úplne zahojila, Števove zuby boli dlhodobejší problém.

„Modré kocky, ty trkvas!“ vysvetlil mu Fero. „Po našom odlete kocky z Medvedieho vrchu nezmizli. Takže tam niekde musia byť... No nič, je neskoro...“

„A preto sa rozdelíme!“ skočil som mu do reči. „Všetci choďte domov, my s Ferom zabehneme naspäť a skúsime kocky nájsť.“

„Zabehneme, zabehneme. Veď aj behom by to bolo pekných pár hodín. A mne sa teda tak dlho utekať nechce,“ začal protestovať Fero. „Na druhej strane – zajtra musíme ísť do školy a ktovie, kam by sa kocky za celý týždeň podeli.“

„Aj ja idem š vami po kočky!“

„Ty utekaj domov, aby si zajtra stihol holiča, holohlavec!“ rypol do Števa Fero, pripomenúc mu prehratú stávkku.

„Ty šomár šprošty! Uvidíš, ako ťa nabudúče nachytám. Všetkých vás nachytám!“

„Kocky sme tam nemali nechať,“ ukončil hádku Vilo. „Musíme sa po ne vrátiť. Tie ich modré svetlá museli na hrebeni v noci žiariť doširoka-dodaleka ako maják. Už zajtra tam môže snoriť horár, možno pytliaci či iní zberači, alebo ktovie kto ešte.“

„Možno už aj dnes,“ súhlasila Julka. „Ale ja musím ísť, lebo otecko po mňa dnes príde k tete a odvezie ma domov.“

„Dobre. Dajte sem všetky vrecká a batôžky, čo máte. Nech máme kocky v čom odnieť. Števo, Teofil, vy ste tu dvaja najväčší džentlmeni. Odprevaďte Julku, aj tak to je domov ešte riadny kus cesty. My traja kocky pohľadáme a schováme v Dra-...“ Vilo sa zháčil, úkosom fľochol na Teofila, no ten našťastie nič nepostrehol. Zatiaľ sme sa nedohodli na tom, že by sme tajomstvo Dračej steny prezradili niekomu ďalšiemu, v tomto prípade Teofilovi. „... dobre schováme,“ vynašiel sa Vilo.

„Ale čo bude s Bleskom?“ zabedákal Fero. „Nemôžem ho hnať nazad na Medvedí vrch!“

„Ja sa ti oňho postarám,“ ponúkla sa Julka. „S Bundášom sú predsa kamaráti a zajtra alebo pozajtra si ho zoberieš.“

Fero prikývol a v tvári sa mu na moment objavil náznak vďačnosti.

Števovi nový prívlastok tiež evidentne zaimponoval, lebo už neprotestoval a džentlmensky urobil, čo sa od neho žiadalo. Teofil vykročil za Julkou a Števom. Z diaľky som zbadal, ako sa neborák párkrát potkol, ale za posledných desať dní zvládol náročnejšie pochody, takže som veril, že sa domov dostane živý a zdravý.

***

Na miesto nášho táboráka v sedle Medvedieho vrchu sme dorazili neskoro popoludní. Cestou sme v studničke nabrali vodu, ktorú sme do seba smädní len tak naliali.

Vydriapali sme sa strmým chodníkom na rovinu, kde sme zanechali kocky. Až teraz som si uvedomil, aký výnimočný výhľad odtiaľto je, hoci väčšinu roviny obkolesovali skaliská. Napravo bol zvažujúci sa les, ktorý sa o pár kilometrov ďalej dvíhal skoro na úroveň Medvedieho vrchu, takže výhľad do väčších diaľav bol zakrytý. Smerom doľava sme mali svet ako na dlani. Z nadmorskej výšky bezmála tisíc metrov sme dovideli na súvislé zvlnené pásma lesov tiahnúcich sa desiatky kilometrov.

Lesy boli prerušované riečkami, jazerami a zopár dedinami: najbližšie Bodliachany obkolesené divočinou, kúsok za nimi Píhľavany a nakoniec Kliešťany s rozľahlými trávnatými lúkami a pasienkami. Tieto dedinky spájala so svetom staručká cesta, ktorá bola v rovnakom, ak nie horšom stave ako stará hradská medzi Atómkou a Elektrónkovom. Na rozdiel od Atómky však tieto dedinky nemali novú asfaltku.

Prišli sme k miestu, kde sme pred naším nechceným odletom na Prekliatu planétu rozostavili kocky. Štyri zostali na svojich miestach v hľbokej tráve, ktorá im zabránila v akomkoľvek pohybe. Piatu sme po chvíli našli odhodenu tesne pri skalnej stene. No zvyšné dve kocky chýbali.

„Sakrament-atrament, tie dve museli zletieť z hrebeňa,“ okomentoval zjavnú vec Fero.

Slnko bolo pevne rozhodnuté o chvíľu zapadnúť. Museli sme si švihnúť. Zliezli sme do sedla a pozerajúc na ten strmý chodník, Vilo navrhol: „Chlapci, rozdelíme sa. Fero, ty si zober ľavú stranu, my so Staninom pravú. Stretneme sa za hrebeňom pri potoku.“

Obidve kocky museli byť zapadnuté niekde hlboko v lese. Pod rovinou sa nemali kde zachytiť. Vyrazili sme dohodnutými smermi.

Začalo sa zmrákať. Dedinky rozsvetcovali prvé svetlá. Lesný polom, cez ktorý som práve preliezal, mi otvoril ďaleký výhľad. Cez šero som zbadal blikajúcu červeno-zelenú dvojicu svetielok akéhosi lietadla, ktoré približne v našej výške letelo smerom k nám.

„Vidím ju!“ zakričal zrazu Vilo, ktorý traverzoval asi dvadsať metrov podo mnou. Pozrel som smerom dolu a hlboko v lese som zbadal modré svetielko.

„Neviem, či to stihneme, niečo sem letí!“ zakričal som mu nazad. Začal som opatrne zostupovať k nemu, keď k nám zrazu prenikol pekelný hluk motora sprevádzaný sekavým zvukom obrovských vrtúľ zarezávajúcích sa do vzduchu.

„Helikoptéra! Zdrháme!“ zavelil Vilo.

Na svah tesne nad nami dopadol ostrý kužel reflektora a pomaly stúpал k hrebeňu.

Utekali sme šikmo dolu svahom smerom k dohodnutému miestu. Ohlušujúci rev stroja za nami slabol a postupne sa vytratil. Zabezpečil nám však bezpečný postup lesom. Všetky medvede, rysy, vlky a iné dravce, ktoré sa mohli okolo nás zakrádať a dať si nás na večeru, sa určite rozutekali kade ľahšie do vzdialenejších chotárov.

„Uff, to bolo tesné,“ vydýchol som, keď sme sa stretli s Ferom. On mal viac šťastia a kocku, čo zletela na jeho stranu kopca, nielenže našiel, ale aj doniesol.

„Dobre, máme šesť kociek. Škoda, že nás tá helikoptéra vyrušila, mohli sme mať všetkých sedem,“ povedal Vilo. „Skúsime to inokedy.“

Kráčali sme tmou popri potoku. Nikomu, samozrejme, ani nenapadlo rozsvetcovať baterku, aby nás zhora nezbadali.

„Neviete, komu helikoptéra patrila?“ vyzvedal Fero.

„V tej tme bolo vidno len obrysy, keďže sme chceli ostať mimo svetla reflektora,“ odvetil Vilo. „Neviem, mohla to byť horská služba, záchranári, policajti, alebo vojaci.“

„Teraz je to aj tak jedno,“ uzavrel som zbytočné dohadovanie.

Po niekoľkých hodinách trmácania sa tmavým lesom sme konečne došli na čistinku pod Dračou stenou. Naslepo sme odvalili maskovací balvan, kocky vo vreciach sme natlačili do bočných výklenkov v tuneli a zakryli dekami. Boli sme zmorení z neplánovaných desiatok kilometrov chodenia, lozenia, traverzovania a behania, ktoré nám výlet natihli ďaleko cez poľnoc. Ráno sme museli byť v škole, preto sme všetci čo najrýchlejšie trielili do svojich postelí a nikomu ani nenapadlo aspoň pohľadom skontrolovať kozmolet.

KÓTA 248 - ZÁKLADŇA SOVIETSKEJ ARMÁDY

Dátum: 22. september, rok PP + O

Poručík Myškin mal zmiešané pocity. Bol pilotom armádneho prieskumného vrtuľníka. Pôsobil na území Československa, konkrétne na kóte 248. O toto miesto bol medzi mladými sovietskymi pilotmi veľký záujem, lebo pobyt v tejto spojeneckej krajine, navyše s veľmi prívetivým obyvateľstvom, bol oveľa príjemnejší ako napríklad v Poľsku, Maďarsku, NDR, kde sovietskych vojakov až tak v láske nemali. Nehovoriac o rodnej krajine, tam na vojenských základniach väčšinou vládli katastrofálne podmienky.

Aby si Myškin svoje atraktívne pracovné miesto udržal, musel preukazovať neustálu pripravenosť a výkonnosť. Tá sa najlepšie dokazovala nalietanými hodinami. Lenže posledné dva týždne sa mu nedarilo. Vrtuľník bol pokazený a náhradné diely z fabriky nie a nie prísť. Jeho mechanik Konev, neustále naliaty samohonkou, celú situáciu spôsobil svojou nedbalosťou pri údržbe. No nezдало sa, že by ho to trápiло – len sa vyvaloval v kresle a nič si z toho nerobil. Bol totiž potomkom slávneho maršála a zároveň zaťom veliteľa základne, ktorý preto radšej zo všetkých problémov obviňoval práve Myškina.

V nedeľu ráno veliteľovi Kozlovovi zazvonil telefón: „Da. Što? Kde? Očeň charašo. Kto éto? Anonym? Idi v riť!“ Prásk! Tresol slúchadlom a okamžite zvolal poradu.

Dostavila sa len slabá tretina zodpovedného osadenstva, keďže pohotovosť nebola vyhlásená deň vopred. A navyše, bola predsa nedeľa, ostatní boli preto namiesto stavu pohotovosti v stave podobnom ako mechanik Konev.

Veliteľ začal: „Dostali sme anonymnú správu o akýchsi podozrivých modrých zábleskoch na kóte 14. Chceme mať do pol hodiny vo vzduchu vrtuľník, ktorý to poletí preskúmať.“

Prítomní na seba rozpačito pozreli. „No čo je?“ znervóznel Kozlov. „Nehovorím azda po rusky, alebo čo? Nechápete, že môže ísť o nepriateľskú aktivitu na mieste, z ktorého sme na dostrel stopäťdesiat milimetrovou muníciou?“

„Rozumieme dobre, súdruh veliteľ, ale nemáme letuschopný stroj,“ odvážil sa odpovedať veliteľov zástupca.

„Čože?! Ako je to možné? Uvedomujete si, že nás čaká tajná operácia, na ktorú budeme potrebovať všetky kapacity základne? Aká je toto príprava?“ rozkričal sa Kozlov. „Máme tu dvadsať vrtuľníkov a chcete mi povedať, že ani jeden nie je letuschopný?“

„Žiaľ, je to tak,“ ozval sa zástupca. „Za posledný týždeň som aspoň desaťkrát urgoval hlavný stan, ale vraj teraz majú rozbehnutú inú, oveľa väčšiu operáciu na strednom východe, takže na tú našu nevedia uvoľniť zdroje.“

„Dobre,“ upokojil sa Kozlov. Aspoň niekto si tu robí svoju robotu poriadne. „Zistite mi, ktorý vrtuľník je na tom najlepšie. Ten opravte pomocou náhradných dielov z ostatných strojov.“

„To žiaľ nepôjde, súdruh veliteľ,“ zahlásil vedúci mechanik, ukazujúc Kozlovovi dve súčiastky, ktoré k sebe pasovali asi ako ryba a bicykel.

„Čo nepôjde?! Sme predsa najsilnejšia armáda, neporaziteľná ocelová päšť!“ Kozlovovi navrela žila na čele.

„Päšť možno, ale bez prstov. Máme k dispozícii len prototypy, ktoré sú navzájom úplne nekompatibilné,“ krčil plecami mechanik. „Skúsme zavolať Slovákov z neďalekej základne...“

„Zbláznil si sa?!“ zreval Kozlov. „Keď Amerikánci v západnom Nemecu zistia, že naša slávna technika je len kopa nefunkčného šrotu, raz-dva nás stadiaľto vyprášia! Svetovou veľmocou ostaneme len dotedy, kým nikto netuší, ako to u nás v skutočnosti vyzere!“

„Technicky by sme vedeli uschopniť vrtuľník poručíka Myškina,“ vynášiel sa vedúci mechanik. „Ale bude to bez certifikátu.“

„Na certifikát ti teraz kašlem,“ mávol rukou Kozlov. „Toto je bojová akcia. Amerikánci za vojny dokázali preletieť cez Pacifik s lietadlom, ktoré malo každé krídlo iné. My hádam zvládneme dostať do vzduchu jeden sprostý vrtuľník poskladaný zo súčiastok z iných strojov.“

Ako veliteľ povedal, tak bolo. Naštartovali sa frézy, rezačky a zváračky, pomocou ktorých leteckí mechanici skutočne v priebehu dňa dokázali prispôsobiť chýbajúce súčiastky tak, že vrtuľník bol schopný vzlietnuť. Nakoniec, zaletieť asi tridsať kilometrov tam a toľko isto naspäť predsa nemohol byť problém.

Podvečer poručík Myškin s mechanikom Konevom naozaj vyštartovali s prakticky novým prototypom prieskumného vrtuľníka. Štart sa podaril o hodinu neskôr, ako Myškin dúfal, mal preto obavu, či stihnú doletieť za svetla. Nočný let by znížil šancu na úspech celej akcie.

Jeho obava sa naplnila. Keď prileteli k pohoriu, kóta 14 už bola ponořená do šera.

„Zapni reflektor,“ prikázal Konevovi.

Konev síce už stihol vytriezvieť, ale dva týždne kontinuálne udržiavaná hladina alkoholu s jeho reakciami urobila svoje. Zapnúť reflektor sa mu podarilo asi po desiatich sekundách, tesne potom, čo minuli čistinku v zráze pod hrebeňom.

„Zapni termovíziu! Obletíme to tu dookola,“ vydal Myškin ďalší povel.

Konev poslušol. Termovízny senzor sa po dlhom čase dostal pod prúd a začal sa zahrievať. Obrazovka ožila... a zhasla. Po dvoch sekundách

a troch Konevových úderoch po krabici ešte párkrát zablikala a zhasla na-
dobro.

„Ešte to nám chýbalo! Ako teraz máme niečo nájsť?“ zlostil sa Myškin. Vedel, že za pokazenú termovíziu je zodpovedný Konev, ale takisto vedel, že pre jeho silné konexie mu aj tak nič nemôže.

„Ešte tu máme noktovíziu,“ ožil Konev. „Termovízia aj tak zachytáva iba tepelné stopy, ale noktovízia nájde aj to najslabšie svetlo v okolí.“

„Dobre, zapni ju,“ prikývol Myškin a zahájil druhý oblet hrebeňa.

„Tam! Dolu v lese niečo je!“ skríkol po chvíli Konev, ktorý cível na obra-
zovku noktovízora mimoriadne pozorne. Myškin šikovne manévroval tesne
nad vrcholkami stromov. Bočným oknom sledovali svah. Po chvíli našli, čo
hľadali. Na zemi pri koreňoch jedného zo stromov ležalo niečo malé, vyža-
rujúce slabé modravé svetlo.

Konev si začal obliekať postroj a pripravovať navijak. Čakal ho zostup.

Myškin zavesil vrtuľník nad modrú žiaru a zapol autopilota.

„Musí to byť rýchle,“ kričal Konevovi do ucha, lebo bez slúchadiel nepo-
čuli vlastného slova. „Spustíš sa, zoberieš to, navinieš sa. Počas navijania
mi dáš signál trojitým bliknutím baterkou, že môžem stúpať! Keď však uvi-
díš červené svetlo, musíš sa hneď odpojiť! No verím, že to nebude nutné!“

Konev prikývol, že rozumie. Myškin vysunul šibenicu s kladkou a Konev
pustil motor na voľnobeh. Klesal takmer voľným pádom a rýchlosť si kon-
troloval ručným ovládačom. Tesne nad zemou pribrzdil a sekundu nato už
stál na nohách. Asi dva metre od seba zbadal to, čo bolo zdrojom modrej
žiary. Naša známa siedma kocka.

Musel ešte trochu lana z navijaka popustiť, aby sa po vlastných dostal
až k nej.

Myškin ho sledoval a čakal na svetelný signál. Lenže namiesto toho sa
celá kabína zrazu rozblíkala na červeno a riadiaci panel začal otravne hla-
sito rytmicky bzučať.

Kritický alarm! preblesklo Myškinovi hlavou. Schmatol knipel a začal
prudko stúpať pozdĺž strmého svahu k hrebeňu.

Konev práve chytil kocku do ruky, keď sa v tej istej chvíli lano naplo
a začalo ho vliecť hore svahom. Zaskočený mechanik sa pozrel hore a videl,
ako kontrolka na trupe bliká na červeno. Hneď pochopil, že je zle. Okamžite
siahol po poistke, aby sa uvoľnil z lana. Lenže zhrdzavený mechanizmus
nepovolil a stúpajúci stroj ho medzitým vyzdvihol do vzduchu. Konev sa
začal nad zemou kymácať a narážať do svahu a hustého porastu. Vrazil si
kocku medzi kolená, aby si uvoľnil aj druhú ruku a obojručne sa všemožne

snažil odpojiť od lana. Keď sa mu to konečne podarilo a žuchol na zem, kocka mu vykĺzla spomedzi kolien a skotúlala sa kamsi dolu svahom.

Myškinovi sa podarilo posadiť helikoptéru na rovinu veľkú asi ako volejbalové ihrisko, z troch štvrtín obkolesenú skaliskami. Vzápätí motor definitívne vysadil a zhasol.

„Uf! Len-len že sme nevybuchli!“ vydýchol si.

Konevovi trvalo temer hodinu, kým natrafil na chodník, po ktorom sa vydriapal k vrtuľníku.

„Tak čo, máš to?“ spýtal sa Myškin.

„Žiaľ, práve, keď som to zdvihol, pokazil sa stroj, súdruh poručík,“ fučal zadychčaný Konev. „Takže som sa musel odpojiť a tá kocka mi vypadla. Zapadla kamsi do diery, odkiaľ ju nikto nikdy nedostane.“

„Durak! Kocka, hovoríš? Aká kocka?“

„Vyzeralo to na neznámu technológiu, akú sme ešte nevideli,“ odvetil mechanik. Historiku s dierou si samozrejme vymyslel, lebo si nevedel predstaviť, že by mal zostupovať dolu strminou a hľadať kocku niekde po úbočí, k tomu bez leteckej noktovíznej podpory.

„Dobre, nechaj tak,“ mávol rukou Myškin. „Vrtuľník nám dolietal. Takže sa musíme nejako dostať na základňu a podať hlásenie.“

Na ďalší deň sa im podarilo kombináciou pochodu a autostopu dostať na základňu. Mince do telefónneho automatu nemali a použiť iný telefón nebolo povolené. Rádiostanicu nechali vo vrtuľníku. Na prenášanie bola príliš ťažká a navyše tiež pokazená, takže ani nemohli oznámiť, že nepriletia naspäť.

„To nie je možné, Myškin!“ reval Kozlov celý červený. „Stratili ste úplne nový prototyp vrtuľníka, dokonca ste ho nechali nestrážžený na kóte 14 a ani ste to neohlásili. Viete, aký poprask sme tu kvôli vám mali? Je mi úplne jedno, že vášho otca koňa brat je reprezentačný hokejový brankár. Jak ja vás nechám preveliť do Kurdistanu, to si za klobúk nedáte, Myškin! Ani Tichonov vám nepomôže! Rozumiete?“

Prvý podával hlásenie Konev, ktorý už niekde spokojne nasával a dopĺňal si hladinu alkoholu na štandardnú úroveň. Vďaka nemu bol už Kozlov informovaný o vzácnom, no zároveň stratenom náleze.

„Ale dobre,“ pokračoval veliteľ už pokojnejšie. „Akcia nebola celkom neúspešná. Podľa toho, čo mi vravel Konev, máme dočinenia s veľmi pokročilou nepriateľskou technológiou. Škoda, že sa vám nepodarilo zaistiť dôkaz. Ale aj dobre napísané hlásenie pomôže hlavnému stanu presmero-

vať priority na nás a naša logistická operácia sa bude môcť čoskoro začať. Odchod!“

Poručík Myškin sa utiahol do prázdnej jedálne. Mal som pred rokmi počúvnuť toho Kapustina, keď ma lanáril do CSKA, vzdychol si. Bol by zo mňa špičkový útočník, cestoval by som si po svete a zbieral trofeje a tituly ako môj bratranec.

ŠARŽA

**alebo kapitola druhá, v ktorej sa trieda dozvie,
že tento školský rok rozhodne nebude lážo-plážo**

Dátum: 23. september, rok PP + O

Nasledujúce ráno som si myslel, že si po krátkom spánku aspoň trochu oddýchnem na zemepise, no rýchlo som bol vyvedený z omylu. Namiesto zemepisárky vošiel do učebne náš triedny Sekera spolu s riaditeľom a vojacom, akého sme ešte nevideli. Ja teda rozhodne nie. Hruď mal ovešanú metálmi od výmyslu sveta a výložky naznačovali mimoriadne vysokú šaržu. Veľmi som vojenské hodnosti neovládal, ale musel to byť minimálne generál. Črty jeho tváre mi boli akési povedomé, len som ich nevedel zaradiť.

„Milí žiaci,“ spustil triedny. „Naša trieda bola vybraná do špeciálneho experimentálneho celoštátneho programu spolupráce škôl s armádou. Odteraz budete mať zmenený rozvrh, lebo branná a telesná výchova budú spojené do spoločného predmetu. Každú stredu a piatok poobede budete mať osobitnú prípravu pod vedením jednotiek špeciálneho určenia. Viac vám povie súdruh generálplukovník Peter Vrabec, ktorého u nás týmto vítam.“

Tak preto mi tá tvár bola povedomá! Ferov strýko Peter! „Prečo si nič nepovedal?“ šeptom som vytkol Ferovi, ktorý sedel vedľa mňa.

Ten však bol rovnako prekvapený ako ja a len bezradne pokrčil plecami: „Ja som o ničom nevedel.“

„Ďakujem za privítanie, pán učiteľ,“ spustil generál Vrabec. „Nechcem vás dlho zdržiavať, len poviem, čo je podstatou nášho progra-

mu. Predpokladám, že väčšina z vás má doma televízor a rádio a občas si pozrie alebo vypočuje správy. Alebo si občas prečítate noviny, napríklad Pravdu, Prácu alebo Večerník. V tých správach a novinách však zďaleka nehovoria všetko, tomu verte.“

Riaditeľom viditeľne trhlo.

Generál sa nedal vyrušiť a pokračoval: „Sú miesta, kde sa žije lepšie ako u nás, to nemá cenu tajiť.“

Teraz už trhlo aj triednym.

„Ale je oveľa viac miest, kde sa žije podstatne horšie. Viem, o čom hovorím. V rámci našej armády velím divízii špeciálneho určenia,“ pokračoval Vrabec. „Naša krajina má diplomatické styky s väčšinou štátov sveta. Na viac ako sto veľvyslanectiev vysielame malé tímy špecialistov, ktorí chránia našich diplomatov. Zasahujeme pri mimoriadnych situáciách kdekoľvek na svete, najmä ak sa tam ocitnú naši občania a treba im poskytnúť ochranu alebo pomoc. Vysielame špeciálne tímy do konfliktných zón, ale aj k prírodným katastrofám, ako sú zemetrasenia, výbuchy sopiek, hurikány, požiare... Všetko, čo si len viete predstaviť. Takú záťaž nezvládne každý a z absolventov povinnej vojenskej služby sa nám nedarí vybrať dostatočný počet schopných ľudí, aby zvládli taký široký rozsah úloh.“

Preto spúšťame na vybraných školách po celom Československu experimentálny program, aby sme zistili, do akej miery si mladí žiaci ako vy vedia osvojiť potrebné znalosti a zručnosti. Program potrvá odtiaľto do mája. Ako povedal váš triedny učiteľ Sekera, vždy v stredu a v piatok poobede budete študovať a cvičiť s našimi špecialistami, ktorých som vám prideliť. Preberiete všetko, čo je potrebné na zvládnutie situácií, ktoré som pred chvíľou vymenoval, a veľa iných. Získate množstvo teoretických znalostí, ktoré si vyskúšate v praxi a dostanete ich do krvi. Lebo len tak sa znalosť stáva zručnosťou. A o to tu ide, aby ste získali nové zručnosti, ktoré budete v prípade potreby vedieť bez zaváhania využiť.“

V triede by bolo počuť aj vlas spadnúť.

„Okrem týchto dvoch dní v týždni každé tri mesiace absolvujete víkendové sústreďenie v našom výcvikovom priestore na základni v Talafatkove. Prvé sústreďenie bude už o mesiac.“ Generál sa odmlčal a pozrel na mňa, Fera a Vila: „Vaša trieda je vo výbere jediná zo základnej školy. Ostatní sú stredoškóľáci. Túto výnimku sme sa rozhodli urobiť preto, lebo priemer vašich nedávnych testov, ktoré sme na za-

čiatku školského roka dali robiť všetkým základným a stredným školám v republike, výrazne prekonal ten celoštátny. Program bude síce postavený hlavne na tímovej spolupráci, ale silné tímy sú zložené zo silných jednotlivcov. A na tieto typy úloh potrebujeme aj hlavy, nielen svaly,“ zakončil.

Spomenul som si na prvú triednickú hodinu pred dvoma týždňami, na ktorej sme nečakane museli vyplňať akési ministerské testy. Zahŕňali najmä vedomostné, kognitívne a logické otázky.

„Chcete sa súdruha generála niečo opýtať?“ ozval sa po chvíli riaditeľ.

Medzi dievčatami to šumelo.

Generál pochopil: „Áno, výcvik sa týka aj dievčat. Už nejakú dobu máme v našich jednotkách aj ženy, ktoré sa dokážu v plnení úloh vyrovnáť mužom. Nakoniec, uvidíte sami. Trieda, pozor!“ zavelil po vojensky a riaditeľ naznačil, aby sme sa postavili. „Ďakujem za pozornosť. Od stredy si vás zoberú na starosť moji kolegovia. My sa uvidíme na vyhodnotení programu koncom školského roka. Držím vám všetkým palce. Dovidenia,“ pozdravil a spolu s učiteľmi opustil triedu.

***

Ostali sme sedieť ako peny skoro až do konca hodiny, hoci nás nechali bez dozoru. Ešte sa nestalo, aby v našej triede bolo ticho, keď v nej nebol žiadny učiteľ.

Napokon sa prvý spamätal Fero.

„Tak, Števo, stávka je stávka, a teraz máš ešte aj dôvod. Bude z teba elitný vojak, takže po vyučovaní hybaj k holičovi,“ podpichol nášho hrdinu a dodal: „Letný strih sa ti bude hodiť aj v zimných mesiacoch.“

Števo iba ticho zahromžil.

„Neboj sa,“ pokračoval Fero, „pôjdem s tebou a dám sa aj ja vystrihať, nech v tom nie si sám.“

Nakoniec sme sa išli dať ostrihať skoro všetci. Vedúci miestneho holičstva nám povedal, že taký nápor roky nezažili. Pravda, úplne dohola išiel iba Števo, ale vďaka našej hromadnej solidarite to celkom predýchal.